

Жили собі в лісі по сусідству лисиця із зайцем. Прийшла зима, холодно стало в лісі. Збудувала тоді собі лисиця хатку крижану, а зайчик — луб'яну. Так і перезимували.

Настала весна, пригріло сонечко. Лисиччина хатка розтанула, а зайчикова — стоїть собі, як стояла.

Прийшла тоді лисиця до зайця та й просить його:
— Пусти мене, зайчику, хоч у двір до себе.

Погодився зайчик і пустив лисичку на подвір'я. А лисиця знову:
— Пусти мене, зайчику, у хатинку.

Просилася, просилася лисиця — пустив її зайчик і в хатку.

Минув день, другий — стала лисиця зайчика з хатки виганяти:
— Іди геть! Не хочу з тобою жити!

Так і вигнала зайчика, а сама в його хатинці жити лишилася.

Пішов зайчик зі свого двору, сів під берізкою і плаче,
лапками сльози втирає. Коли це йде вовк та й питається:

— Чого, зайчику, плачеш?

— Як же мені не плакати? Була в мене хатка луб'яна,
а в лисиці — крижана. Прийшла весна, хатинка в лисиці
розтанула. Попросилася вона до мене та й мене ж і вигнала.

— Не плач, зайчику, — каже вовк, — я її вижену.

Пішов вовк до хати та й завив страшним голосом:

— У-у-у-и-и... Іди, лисице, геть!

А лисиця йому з печі й відповідає:

— Як вискочу, як вистрибну — на шматки подеру
й за вітром пуцу!

Злякався вовк і втік.

